

en lille Kamp her i Folkethinget under den forrige Behandling, var Elidgrændſen. Naturligviſ var det et underordnet Spørgsmaal overfor den store Sag. Naar jeg ikke har hørt noget Andet, end at dette Forſlag er et godt Forſlag, tror jeg, at det kommer deraf, at det har havt et ualmindeligt Held med Hensyn til at træffe det rette Dvergangsforhold; thi det er jo viſnok det Vanſkeligſte, hvor det gjælder om at gaa over fra Sølvmyntfoden til Guldmyntfoden, at kunne ligesom forud beregne ved et Skøn, hvorledes det vil ſtille ſig paa den Tid, Forſlaget rimeligviſ vil træde i Kraft, og vi have ſet, hvor markværdigt nær det har truffet det Rette, thi da vi tidligere forſt behandlede dette Forſlag, ſtillede det ſig gunſtigt for Danmark. Nu ſtiller det ſig gunſtigt for Sverig, men Forſkjellen er ſaa overordentlig ubetydelig, at det erede Medlem for Preſty Units ſte Valgkreds (Boſſen), ſom har gjort en Beregning over denne Sag, anſlaar Forſkjellen kun til at bære ſig om Tiendebøle af en Procent. Det er jo en overordentlig vanſkelig Ting at ſaa flere Stater forenede i ſamme Myntſyſtem. Der er brugt en Vignette om at naa ſammen paa den Maade og tillige om at træde over fra Sølvmyntfoden til Guldmyntfoden; man har nemlig brugt en Vignette om to Skibe, det ene foreſtillende Sølvmyntfoden, det andet Guldmyntfoden; og nu gjælder det om at ſpringe over fra det ene til det andet, det gjælder om at finde det heldige Dieblit til at foretage Springet. Et ſaadant Dieblit foreligger nu, ſynes det. Om det vil indtræffe igjen, derſom vi ſenere ſkulle behandle denne Sag, kan vanſkelig forudſiges, og derfor forekommer det mig, at der er ſtor Fare ved at opſætte dette Skridt. Der har været Tale om de Forpligtelſer, ſom finde Sted ved en ſaadan Dvergang. Jeg tror, at om Forholdet end med Hensyn til Forpligtelſerne kunde være endnu gunſtigere, er det dog i høi Grad gunſtigt, ſom det er nu, og det er meget tvivlsomt, om vi nogenſinde faa en gunſtigere Løſelighed; thi det kommer an paa en Sandsynlighedsberegning, ſom er overordentlig vanſkelig med Hensyn til, hvorledes Kurſen vil ſtille ſig. Jeg kommer til at tænke paa et beſjendt Sted i Heibergs „Kong Salomon og Sorgen Hattemager“, hvor Heiberg ſiger om Kurſen: „Hui er meget capriciøs“. — Det, ſom nærmest har gjort, at Udſlætte i denne Sal nu ſtille ſig anderledes til Forſlaget end tidligere, er Norges færilige Stilling. Det er ikke, ſom der har ſtaaet i et Blad, at det ſkulde være Norges „ſelvſtændige“ Stilling, eller at Norge har villet viſe ſin Selvſtændighed, thi Ingen i denne Sal tvivler om Norges Selvſtændighed, og at noget ſaadant er blevet fremført af nogen Gieſte, at Norge ſkulde have gjort dette Skridt af den Grund, tror jeg er ubeføiet. Jeg tror ikke, at der udenfor Norge, i alt Fald ikke i Danmark, er Tvivl om, at Norge er ligesaa ſelvſtændigt et Rige ſom

Sverig, og ikke opgiver det Mindſte af ſin Selvſtændighed ved at ſlutte en Myntkonvention med de andre Riger, ligesaa lidt ſom vi opgiver vor Selvſtændighed ved at træde i et ſaadant økonomiſt Forhold til Broderrigerne. Men hvad der har bevæget Normændene, ſaa at et Flertal af Stortinget har ſtent imod Konventionen, er, at det ikke vilde været ſaa let for dem ſom for os at gjøre Dvergangen. Her kunde man atter bruge Vignetten om Skibene — om tre Skibe. For Dieblittet ere det danſke og det ſvenſke nærmest hinanden, men den Tid kan let komme, da det norſke vil ſeile os op; og da træder Norge ogsaa til, og jeg haaber, at den Tid ikke ligger fjern. Der har været Beſtemmelſer, f. Ex. om Dvergangsfrifterne, i Konventionen, ſom ikke paſſede for Norge, men den nye Konvention vil jo naabne ſaadanne Frifter, ſom paſſe Norge bedre. Hvad der er det vigtigſte Hensyn, er imidlertid det til Norges Grundlov, og vi vide, at Normændene ere ſaa lovblydige, at de vanſkelig gjøre noget Skridt, der kunde ſynes paa noget Maade at træde i Strid med Grundloven. Jeg ſkal ikke indlade mig paa at fortolke den norſke Grundlov, men der ſtaar i § 110, at Norge ſkal have „ſit eget Penge- og Myntvæſen“. Det er muligt, at nogle Normænd kunne paa Grund deraf have havt Betænkeligheder, og ville have en Grundlovsforandring forinden, eller i alt Fald have deres Tvivl hævet. Det er beſjendt, at nogen lang Dverveieſtedid have Normændene ikke havt. Der er et andet Hensyn, nemlig at Normændene have vanſkeligere ved at gjøre Dvergangen fra den ene Mynt til den anden med Hensyn til Mynternes Inddeling, og det er Noget, den ſtore Befolkning i Norge godt ſer; den ſer denne Mangel, ſkjøndt den endnu ikke rigtig har ſaaet Dinene op for alle Fordelene. Der foreſtaar Norge nye Valg til Stortinget, og det er derfor naturligt, at mange Storthingsmænd kunne ønske forſt at ſamles med deres Valgere og tale med dem, inden de gjøre dette Skridt. Det er alſaa helt andre Hensyn, Normændene have maattet tage end vi, og hvis jeg ſelv havde havt Sæde i Stortinget, er det meget rimeligt, at jeg vilde have ſtent mod Konventionen. Hvorledes kan man da ſaa beſtent ſlutte, hvorledes Normændens Mening vil blive om kort Tid, naar man veed, at 58 ſtemte imod, og 51 for den, ſaa at naav kun 4 vare gaaede over fra den forſte Side til den anden, vilde Udſaldet være blevet et andet. Den erede Drøjsører brugte den Uttring: „Saa vidt jeg kjender det norſke Folk“. Jeg tror, at i dette Dieblit kjender det norſke Folk ikke ſig ſelv rigtig i Hensende til, hvorledes det ſkal ſtille ſig til denne Sag, og det er derfor, at det har ønsket Betænkningstid. Jeg kan i alt Fald paa ingen Maade opfatte Afſtemningen i det norſke Storting ſom et beſtent Afſlag, men kun ſom en Opſættelſe, og derfor er der heller ikke for